

hvilke jeg skal tillade mig at yttre et Par Ord, nemlig Andragenderne under Nr. 3 og Nr. 15, som begge af Finantsudvalget ere henviste til de vedkommende Miniſtre, Juſtitsminiſteren og Finantsminiſteren, der vel i Diebliftet ikke ere nærværende, men jeg haaber, at deres tilſtebevarende Kolleger ville henlede deres Opmærksomhed paa de Udtalelſer, ſom de maatte finde at være Opmærksomhed værd. Det ſidſte af diſe Andragender er indſendt af 15 Grundeiere i Laarbæk mellem Trepilelaagen og Klampenborg, og det gaar ud paa, at diſe Grundeiere ønske at anbringe Laager i Dyrehavshæget ind til deres Eiendomme imod derfor at yde en Godtgjørelſe til Statskaſen. Diſe Grundeiere paafaa, at der tidligere har været flere ſaadanne Laager udfor forſkjellige Eiendomme, alle uden Godtgjørelſe, men at de for Størstedelen ere afkaffede for en Del Aar ſiden, da en ſaakaldet Fælledslaae blev indført. Der er dog endnu nogle tilbage, og diſe føre ind til Eiendomme, der tilhøre, ſige de, Godſeier Hage, Groſſerer Bloch, Statsraad Broberg og Statsraad Holmblad. Jeg vil nu tillade mig at henſtille til den høitærede Finantsminiſter, om han ikke maatte finde Anledning til at ſørge for, at de Alle kunne nyde ens Ret, enten at alle de, der ønske det, mod en Godtgjørelſe, endogsaa en klækkelig Godtgjørelſe, kunne ſaa Laager fra deres Eiendomme i Dyrehavens Hegn, eller ogsaa at det ſlet ikke blev Nogen tilladt at have Udgang paa anden Maade end fra den ſaakaldte Fælledslaae. Jeg har nok hørt gjøre gjældende fra Forſtbeſtyrelſens Side, at der ved diſe Laager ſkulde kunne forvoldes Ufred, navnlig for Dyrene, men jeg kan, da der dog endnu taales adskillige Laager, ikke tro, at det gjør nogen Forſkjel, om der bliver nogle flere eller nogle færre, og jeg kan navnlig ikke tro, at Dyrene i Dyrehaven ſkulde have et ſaa fint Inſtinkt, at de hellere ſkulde gaa igjennem almindelige borgerlige Mandſ Laager end gjennem Statsraadens og Groſſererens. — Det andet Andragende, ſom vedkommer Juſtitsminiſteren er fra Smedemeſter Emil Jenſen i Ordrup. Han anholder nemlig om Erſtattung for at være ſelſagtig indkaldt til Forſtærkningen i 1864. Jeg ſkal yde det ærede Finantsudvalg min Anerkjendelſe for det Reſultat, hvortil det ærede Udvalg enſtemmig er kommet i denne Sag, nemlig at henviſe den til Juſtitsminiſteren, endſkjøndt jeg ikke kan forſtaa, med hvilken Begrunding det ærede Udvalg kan antage, at bemeldte Emil Jenſen anſaar ſit Tab noget for høit. (Ordføreren: Jo.) Ja, det vil jo i ethvert Tilfælde kunne gøres til Gjenſtand for Underſøgelse, naar Andragendet bliver henviſt til Juſtitsminiſteren, men ſaa vil jeg ogsaa ønske, at Juſtitsminiſteren vil ſe paa det med mere venlige Dine, end han har ladet til at ſe paa det tidligere, dengang han aſviſte Sagen, og end han lod til at ſe paa det under denne Sags 1ſte Behandling, thi jeg tror, at denne

Mand har lidt overordentlig ſtor Uret ved at kaldes fra ſin Virksomhed, hvorved han blev nødt til at bortleie ikke blot ſin Eiendom, men ogsaa ſin Næringsvei, det er dette, man maa huſke paa. Nu har rigtignok den høitærede Juſtitsminiſter forleden Dag gjort gjældende, at han ſelv var Skyld i det Tab, ſom han nu forlanger Erſtattung for, i alt Fald tildels, fordi han ikke, da han var kommen hjem, havde gjort noget Forſøg paa at faae ſin Eiendom og Næringsvei tilbage. Men, mine Herrer, det er virkelig ikke ſaa godt at gjøre et ſaadant Forſøg, naar man ſtaaer tomhændet. Manden kunde netop ſtaa ſig igjennem, da han blev indkaldt til Eneſten. Han kunde ikke ſtille en Anden i ſit Sted og blev nødt til at bortleie ſin Eiendom. Han ſit Indkaldelſesordren den 23de Januar og ſkulde nyde den 28de Januar. I dette Mellemrum havde han indrykket et Uvertiſement i offentlige Blade om at faae en Leier til ſin Smedie, og han ſit den netop leiet bort den 28de Januar. Dagen efter blev der ſagt til ham, at han kunde gaa hjem. Men nu er det ikke ganſke let at gaa hjem, naar man ikke har noget hjem, naar man har været nødt til at leie det bort, fordi man bliver indkaldt til Militærtjeneste. Hvis nu denne Mand havde havt en ſaadan juridisk Uddannelse ſom f. Ex. Juſtitsminiſteren, ſaa vilde han ſtrag have indſet, at han maatte gjøre et ſaadant Experiment ſom at prøve paa at faae Leieren til at flytte, ſpørge ham i Vidners Overværelſe om, hvad han vilde have for at flytte; men Smede paa Landet have ikke i Almindelighed en ſaadan juridisk Uddannelse, og ſaa kan man heller ikke forlange, at denne Smed ſkulde have det. Han kunde ganſke viſt ikke give Leieren nogen Afſtaeſſesum. Hvor lidt der end var bleven forlangt, ſelv om det havde indſkrænket ſig til 50 Rd., kunde han ikke betale det, og jeg vil da ſpørge, om der egentlig var noget Hold i den Udtalelſe, der forleden kom fra den ærede Juſtitsminiſter. Saa figer den ærede Juſtitsminiſter, at Manden ſkulde have været beſteden og maadeholden i ſine Fordringer. Men det er ganſke viſt overordentlig vanſkeligt at bedømme, hvad der i et Tilfælde ſom dette er beſtedent og maadeholdent. Den ærede Miniſter klagede ogsaa over, at han var indkommen ſaa ſent med Andragendet; der ſaa ſaa langt et Tidsrum mellem 1864 og 1872, det var 8 Aar bagefter; men jeg ſkal gjøre de Herrer bekendte med, hvad der var Skyld i, at det kom netop nu og ikke blev aldeles borte. Manden havde Intet at tage fat paa Sagen med, i det Mindſte Ingen, han kunde raadſpørge ſig med, han vidſte ikke, hvilken Wei han ſkulde gaa; men iſſor forelaa der for Thinget et Andragende om Erſtattung for en Mand, der var i et noget lignende Tilfælde, nemlig Lars Chriſtian Mortenſen fra Bierslev. Det var ikke det ſamme Tilfælde (Ordføreren: Nei, det var meget værre!). Det var et noget lignende Tilfælde; jeg veed ikke, om jeg kan kalde det bedre eller værre.